

USTAWA
z dnia 15 września 2000 r.

**Opracowano na pod-
stawie: Dz.U. z 2000
r. Nr 88, poz. 984.**

o zmianie ustawy o nasiennictwie

Art. 1.

W ustawie z dnia 24 listopada 1995 r. o nasiennictwie (Dz.U. Nr 149, poz. 724, z 1997 r. Nr 121, poz. 770, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i z 2000 r. Nr 12, poz. 136) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2.1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) odmiana rośliny uprawnej, zwana dalej „odmianą” – zbiorowość roślin w obrębie botanicznej jednostki systematycznej najniższego znanego stopnia:
 - a) którą można określić na podstawie przejawianych właściwości wynikających z określonego genotypu lub kombinacji genotypów,
 - b) którą można odróżnić od każdej innej zbiorowości roślin na podstawie co najmniej jednej przejawianej właściwości,
 - c) która nie zmienia się po rozmnożeniu ani na końcu właściwego jej cyklu rozmnożeń lub krzyżowań,
- 2) mieszańiec – odmianę wytworzoną każdorazowo przez krzyżowanie określonych zbiorowości roślin, zgodnie z określonym sposobem i kolejnością,
- 3) składnik mieszańca – odmianę rośliny uprawnej wykorzystywaną w procesie tworzenia mieszańca,
- 4) populacja miejscowa – odmianę powstałą w kraju w wyniku długotrwałego oddziaływania miejscowych czynników przyrodniczych i rolniczych,
- 5) odmiana chroniona – odmianę, do której hodowca posiada wyłączne prawo do ochrony tej odmiany i do zarobkowego z niej korzystania,
- 6) hodowla roślin – działalność zmierzającą do wytworzenia i zachowania odmian roślin uprawnych, obejmującą:
 - a) hodowlę twórczą, mającą na celu tworzenie nowych odmian,

- b) hodowlę zachowawczą, mającą na celu zachowanie charakterystycznych właściwości oraz wyrównania i trwałości wytworzonych odmian,
- 7) hodowca odmiany, zwany dalej „hodowcą” – osobę, która:
 - a) wyhodowała lub odkryła i ujawniła odmianę lub
 - b) jest pracodawcą lub zleceniodawcą osoby, o której mowa w lit. a), lub
 - c) jest prawnym następcą osób, o których mowa w lit. a) i b),
- 8) twórca odmiany, zwany dalej „twórcą” – osobę fizyczną, która na podstawie umowy o pracę lub innej umowy wyhodowała lub odkryła odmianę, a w przypadku mieszańca również jeżeli wyhodowała lub odkryła składnik mieszańca wykorzystany przy rozpoczynaniu cyklu hodowania mieszańca lub określiła sposób krzyżowania składników mieszańca,
- 9) materiał siewny – rośliny lub ich części przeznaczone do siewu, sadzenia, szczepienia, okulizacji lub rozmnażania roślin,
- 10) materiał szkółkarski – materiał siewny drzew, krzewów i bylin,
- 11) kwalifikowany materiał siewny – materiał siewny wytworzony w hodowli zachowawczej odmiany albo stanowiący jego dalsze rozmnożenie lub materiał siewny mieszańca o stwierdzonej przez uprawnioną jednostkę tożsamości odmiany, zgodny z obowiązującymi wymaganiami co do wytwarzania oraz z wymaganiami jakościowymi,
- 12) standardowy materiał siewny – materiał siewny wytworzony w hodowli zachowawczej odmiany albo stanowiący jego dalsze rozmnożenie lub materiał siewny mieszańca o stwierdzonej przez hodowcę tożsamości odmiany, zgodny z obowiązującymi wymaganiami co do wytwarzania oraz z wymaganiami jakościowymi,
- 13) handlowy materiał siewny – materiał siewny odpowiadający wymaganiom jakościowym,
- 14) materiał ze zbioru – rośliny lub ich części uzyskiwane z uprawy określonej odmiany, nieprzeznaczone do stosowania jako materiał siewny,
- 15) urzędowe badanie odmiany, zwane dalej „urzędowym badaniem” – badanie odmiany w celu jej urzędowej rejestracji lub przyznania jej hodowcy wyłącznego prawa do tej odmiany,
- 16) wartość gospodarcza odmiany – korzyść, jaką odmiana, przy uwzględnieniu całości jej właściwości wpływających na jej wartość, może przynieść w wytwarzaniu, przerobie, obrocie i użytkowaniu produktów uzyskiwanych z jej uprawy; pojedyncze niekorzystne właściwości odmiany mogą być uzupełnione innymi korzystnymi właściwościami,
- 17) obrót materiałem siewnym:

- a) nabycie lub przyjęcie w komis materiału siewnego w celu jego sprzedaży,
 - b) oferowanie do sprzedaży i sprzedaż materiału siewnego,
 - c) przywóz materiału siewnego z zagranicy.
- 2. Przepis ust. 1 pkt 7 lit. a) nie dotyczy osób, które wyhodowały lub odkryły odmianę na podstawie umowy o pracę lub innej umowy.
 - 3. Za odmianę macierzystą uznaje się odmianę, przy użyciu której odkryto lub z której wytworzono odmianę pochodną; odmiany pochodnej nie uważa się za odmianę macierzystą.
 - 4. Odmianę uznaje się za odrębną, jeżeli różni się wyraźnie od innych znanych odmian.
 - 5. Odmianę uznaje się za wyrównaną, jeżeli jej rośliny są wystarczająco podobne ze względu na charakterystyczne dla niej właściwości, przy uwzględnieniu sposobu rozmnażania właściwego tej odmianie.
 - 6. Odmianę uznaje się za trwałą, jeżeli jej charakterystyczne właściwości nie zmieniają się po jej rozmnażaniu lub na końcu właściwego jej cyklu rozmnożeń albo krzyżowań.”;

2) art. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„Art. 5. 1. Rejestr odmian roślin uprawnych, zwany dalej „rejestrem”, jest urzędowym wykazem odmian, których materiał siewny może być wprowadzony do obrotu.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy roślin ozdobnych.

Art. 6. 1. Odmianę wpisuje się do rejestru po sprawdzeniu, czy jest ona odrębna, wyrównana i trwała, oraz jeżeli:

1) odmiana rośliny wymienionej w wykazie, o którym mowa w art. 23 pkt 2, ma zadowalającą wartość gospodarczą,

2) hodowca:

a) prowadzi jej hodowlę zachowawczą i posiada jej materiał siewny w ilości co najmniej wystarczającej do urzędowych badań,

b) nadał jej nazwę.

2. Przepis ust. 1 pkt 1 nie dotyczy odmian przeznaczonych wyłącznie na eksport.

3. Wpis do rejestru jest ważny do końca 10 roku kalendarzowego następującego po roku wpisania odmiany do rejestru, a dla odmian drzew, krzewów i bylin - do końca 20 roku kalendarzowego następującego po roku wpisania do rejestru.

4. Okres ważności wpisu odmiany do rejestru może być przedłużony, na wniosek hodowcy, odpowiednio o 10 i 20 lat, jeżeli odmiana ta nadal spełnia wymagania niezbędne do wpisania jej do rejestru.

5. Wniosek o przedłużenie ważności wpisu odmiany do rejestru powinien być złożony co najmniej dwa lata przed upływem ważności tego wpisu.
 6. Wartość gospodarczą odmian roślin wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 23 pkt 3, bada się po ich wpisaniu do rejestru w celu sporządzenia list opisowych odmian.”;
- 3) w art. 8 skreśla się ust. 3 i 5;
- 4) w art. 10 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Jeżeli do rejestru zgłoszono dwie odmiany lub więcej odmian nieróżniących się wyraźnie od siebie, do rejestru wpisuje się odmianę zgłoszoną najwcześniej.”;
- 5) art. 11-14 otrzymują brzmienie:
- „Art. 11. 1. Zgłoszenie odmiany do rejestru, jej urzędowe badanie, wpisanie do rejestru, zgłoszenie przedłużenia ważności wpisu, przedłużenie okresu ważności i utrzymywanie jej wpisu w rejestrze podlegają opłacie rejestrowej.
2. Urzędowe badanie odmiany zgłoszonej do rejestru rozpoczyna się po uiszczeniu przez hodowcę odpowiedniej opłaty rejestrowej.
3. Minister właściwy do spraw rolnictwa może, w uzasadnionych gospodarczo przypadkach, zwolnić hodowcę, na jego wniosek, całkowicie lub częściowo z obowiązku uiszczenia opłaty rejestrowej.
- Art. 12. 1. Rejestr zawiera:
- 1) nazwę odmiany,
 - 2) imię i nazwisko lub nazwę hodowcy oraz jego adres zamieszkania lub siedziby,
 - 3) datę wpisania odmiany do rejestru lub skreślenia jej z rejestru,
 - 4) informacje o właściwościach odmiany lub jej charakterystykę,
 - 5) oznaczenie kraju hodowcy odmiany.
2. Dane zawarte w rejestrze mogą być udostępniane zainteresowanym.
- Art. 13. 1. W sprawach związanych z urzędowym badaniem i oceną odmian, prowadzeniem rejestru, przyznawaniem hodowcy wyłącznego prawa do odmiany oraz lustracją hodowli odmian właściwy jest Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych, zwany dalej „Centralnym Ośrodkiem.”.
2. Centralny Ośrodek prowadzi urzędowe badania odmian w stacjach doświadczalnych oceny odmian będących gospodarstwami pomocniczymi oraz może zlecać przeprowadzanie tych badań innym wykonawcom, a także uznawać za równorzędne badania przeprowadzane przez inne osoby fizyczne lub prawne albo jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej.

3. Centralny Ośrodek może nie przeprowadzać urzędowych badań odrębności, wyrównania i trwałości odmian zbadanych za granicą, jeżeli z umów międzynarodowych wynika, że na zasadzie wzajemności uznaje się wyniki badań zagranicznych.
 4. Centralny Ośrodek, realizując zadania, o których mowa w ust. 1:
 - 1) opracowuje metodyki urzędowych badań,
 - 2) sporządza i udostępnia informacje o odmianach zarejestrowanych i chronionych,
 - 3) sporządza i udostępnia listy opisowe odmian, które zawierają informacje o plonach, cechach jakościowych i użytkowych,
 - 4) przeprowadza okresowe badania odrębności, wyrównania i trwałości oraz tożsamości odmian wpisanych do rejestru,
 - 5) współpracuje z Międzynarodowym Związkiem do Spraw Ochrony Nowych Odmian Roślin (UPOV) oraz zagranicznymi jednostkami rejestrowymi.
 5. Centralny Ośrodek może świadczyć usługi badawcze, doświadczalne, informatyczne i szkoleniowe w zakresie nasiennictwa.
 6. Centralny Ośrodek publikuje w swoim diariuszu informacje o zgłoszeniu, wpisaniu odmian do rejestru i skreśleniu ich z rejestru oraz z księgi ochrony wyłącznego prawa.
- Art. 14. 1. Centralny Ośrodek jest państwową jednostką organizacyjną podległą ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa i ma prawo używania pieczęci okrągłej z godłem państwa.
2. Centralny Ośrodek prowadzi gospodarkę finansową na zasadach określonych przepisami ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz.U. Nr 155, poz. 1014, z 1999 r. Nr 38, poz. 360, Nr 49, poz. 485, Nr 70, poz. 778 i Nr 110, poz. 1255 oraz z 2000 r. Nr 6, poz. 69, Nr 12, poz. 136 i Nr 48, poz. 550) dla państwowej jednostki budżetowej.
 3. Wpływy Centralnego Ośrodka uzyskiwane ze świadczenia usług badawczych, doświadczalnych, szkoleniowych i informatycznych stanowią środki specjalne w rozumieniu ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych i są gromadzone na wyodrębnionym rachunku bankowym.
 4. Środkami specjalnymi, o których mowa w ust. 3, dysponuje dyrektor Centralnego Ośrodka, zgodnie z rocznym planem obejmującym przychody i rozchody.
 5. Środki specjalne, o których mowa w ust. 3, przeznacza się na pokrycie kosztów świadczonych usług.
 6. W przypadku sfinansowania w pełni kosztów świadczonych usług pozostałe środki finansowe, o których mowa w ust. 3, mogą być przeznaczone na dofinansowanie kosztów działalności Centralnego Ośrodka, w tym szkoleń i doskonalenia zawodowego pracowników.”;

6) w art. 15, w art. 39 w ust. 1, w art. 66 w ust. 2 i w art. 70 w ust. 2 i 3 wyrazy „Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej” użyte w różnych przypadkach zastępuje się użytymi w tych samych przypadkach wyrazami „minister właściwy do spraw rolnictwa”;

7) w art. 16 w ust. 2:

a) skreśla się pkt 3,

b) w pkt 4 wyrazy „w pkt 1-3” zastępuje się wyrazami „w pkt 1 i 2”;

8) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Art. 17. 1. Wpisanie odmiany do rejestru, odmowa wpisania, przedłużenie wpisu i skreślenie odmiany z rejestru następuje w drodze decyzji dyrektora Centralnego Ośrodka, po zasięgnięciu opinii odpowiedniej komisji do spraw rejestracji odmian, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. Komisje, o których mowa w ust. 1, działają w zakresie:

- 1) roślin zbożowych,
- 2) kukurydzy,
- 3) roślin strączkowych,
- 4) roślin motylkowatych drobnonasiennych i traw,
- 5) roślin korzeniowych,
- 6) ziemniaka,
- 7) roślin oleistych,
- 8) roślin pozostałych.

3. Zasięgnięcia opinii komisji nie wymagają decyzje, o których mowa w ust. 1, dotyczące odmian, których wartości gospodarczej się nie bada oraz decyzje o skreśleniu odmian z rejestru z powodu, o którym mowa w art. 20 pkt 2 lit. a) i c).

4. W skład komisji powinni wchodzić przedstawiciele organizacji naukowych, zawodowych i gospodarczych zainteresowanych użytkowaniem odmian.

5. Komisje do spraw rejestracji odmian, o których mowa w ust. 1, oraz jej członków powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw rolnictwa na wniosek dyrektora Centralnego Ośrodka.

6. Członkom komisji do spraw rejestracji odmian, o których mowa w ust. 1, przysługuje za udział w posiedzeniu wynagrodzenie ryczałtowe równe 10% najniższego wynagrodzenia za pracę, którego wysokość jest ogłaszana na podstawie art. 77⁴ pkt 1 Kodeksu pracy, oraz zwrot kosztów podróży na zasadach ogólnych.

7. Koszty działalności komisji pokrywa Centralny Ośrodek.”;

9) w art. 18 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Twórcy odmiany wpisanej do rejestru, wytworzonej w kraju lub częściowo za granicą albo odkrytej i ujawnionej w kraju, wydaje się stosowne świadectwo.”;

10) art. 19 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 19. 1. Stałe lub okresowe badania i ocenę wartości gospodarczej odmian wpisanych do rejestru, zwane dalej „porejestrowym doświadczalnictwem odmianowym”, prowadzi Centralny Ośrodek w stacjach doświadczalnych oceny odmian i innych podmiotach, we współpracy z samorządami województw i izbami rolniczymi.
2. Przepis ust. 1 nie dotyczy badań, o których mowa w art. 6 ust. 6.
3. Porejestrowe doświadczalnictwo odmianowe prowadzi się dla ważnych gospodarczo gatunków roślin uprawnych dla terenu działania samorządu województwa, zgodnie z metodyką opracowaną przez Centralny Ośrodek.
4. Na podstawie wyników porejestrowego doświadczalnictwa odmianowego Centralny Ośrodek we współpracy z samorządem województwa i izbą rolniczą ustalają listę najbardziej przydatnych i polecanych do uprawy odmian (listę odmian rekomendowanych).”;

11) w art. 20 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1) nie jest odrębna, wyrównana i trwała,
- 2) hodowca:
- a) zgłosił wniosek o skreślenie jej z rejestru lub
- b) zaprzestał prowadzenia jej hodowli zachowawczej i nie dostarcza bezpłatnie jej materiału siewnego w ilości wystarczającej do badań, lub
- c) zalega ponad 6 miesięcy z uiszczeniem opłat rejestrowych.”;

12) w art. 21 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1) przestała mieć zadowalającą wartość gospodarczą,
- 2) hodowca:
- a) nie dostarcza informacji potrzebnych do jej badania i oceny lub
- b) nie zezwolił na przeprowadzenie lustracji hodowli, lub
- c) nie nadał odmianie nowej nazwy, a dotychczasowa nazwa nie spełnia obowiązujących wymagań.”;

13) w art. 22 skreśla się wyraz „oryginalnej”;

14) art. 23-26 otrzymują brzmienie:

„Art. 23. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia, określi:

- 1) wykaz roślin uprawnych, których odmiany wpisuje się do rejestru, biorąc pod uwagę konieczność ustalenia gatunków i odmian, których materiał siewny, po ocenie, może być w obrocie,
- 2) wykaz roślin uprawnych, których wpisanie do rejestru wymaga stwierdzenia zadowalającej wartości gospodarczej, kierując się ich przydatnością użytkową,

- 3) wykaz roślin, których wartość gospodarczą odmian bada się po ich wpisaniu do rejestru, mając na względzie rozwiązania uznawane w krajach Unii Europejskiej,
- 4) szczegółowe wymagania obowiązujące przy zgłaszaniu, wpisywaniu i skreślaniu odmian z rejestru, nadawaniu im nazw, urzędowym badaniu odmian, prowadzeniu rejestru oraz przy dokonywaniu lustracji hodowli lub zachowania w inny sposób odmian zgłoszonych lub wpisanych do rejestru, mając na względzie jednolite wymagania w tym zakresie stosowane w krajach Unii Europejskiej,
- 5) stawki opłat rejestrowych i terminy ich uiszczania, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, biorąc pod uwagę koszty związane z prowadzeniem urzędowych badań i rejestracji odmian.

Art. 24. Hodowcy przysługuje prawo do ochrony i zarobkowego korzystania z odmiany, zwane dalej „wyłącznym prawem”.

Art. 25. 1. Wyłączne prawo obejmuje:

- 1) prowadzenie hodowli zachowawczej, a w odniesieniu do jej materiału siewnego wytwarzanie lub rozmnażanie oraz przygotowanie do rozmnażania,
- 2) zarobkowe korzystanie z odmiany w zakresie:
 - a) oferowania do sprzedaży, sprzedaży i wszelkich innych form zbywania materiału siewnego,
 - b) eksportu i importu materiału siewnego,
 - c) przechowywania materiału siewnego do celów wymienionych w pkt 1 i pkt 2 lit. a) i b),
 - d) przygotowania materiału siewnego do obrotu.
2. Jeżeli hodowca nie miał możliwości wykonywania wyłącznego prawa w odniesieniu do materiału siewnego chronionej odmiany, prawo to odnosi się do materiału ze zbioru tej odmiany i produktów wytworzonych bezpośrednio z tej odmiany.
3. Wyłączne prawo odnosi się także do:
 - 1) odmian pochodnych odkrytych lub wytworzonych z chronionej odmiany macierzystej niebędącej odmianą pochodną,
 - 2) odmian, które nie różnią się wyraźnie od odmiany chronionej,
 - 3) odmian, w wypadku których wytworzenie materiału siewnego wymaga powtarzalnego używania chronionej odmiany lub odmian wymienionych w pkt 2.
4. Odmianę uznaje się za pochodną od chronionej odmiany macierzystej, jeżeli jest ona wyraźnie odrębna od odmiany macierzystej oraz jeżeli:
 - a) w przeważającej mierze pochodzi od odmiany macierzystej lub od innej odmiany pochodnej tej samej od-

miany macierzystej i zachowuje istotne właściwości wynikające z genotypu bądź kombinacji genotypów odmiany macierzystej,

- b) jest zgodna w zakresie ujawnionych istotnych właściwości odmiany macierzystej wynikających z jej genotypu bądź kombinacji genotypów z wyjątkiem różnic, które wynikają ze stosowania metod hodowlanych polegających na selekcji naturalnej bądź stosowania indukowanych mutantów, selekcji nowych form w odmianach macierzystych, krzyżowań wstecznych.

5. Wyłączne prawo nie dotyczy materiału siewnego i materiału ze zbioru:

- 1) sprzedanego lub zbytego w inny sposób przez hodowcę lub za jego zgodą, chyba że materiał został wykorzystany przez nabywcę w celu:

- a) ponownego wytworzenia materiału siewnego,
- b) eksportu, z zachowaniem warunków umożliwiających wytworzenie materiału siewnego danej odmiany w kraju, który nie chroni wyłącznego prawa hodowcy do odmian tego samego rodzaju lub gatunku rośliny,

- 2) przeznaczonego:

- a) do celów doświadczalnych,
- b) na własne niezarobkowe potrzeby,
- c) do tworzenia nowych odmian, z wyjątkiem odmian wymienionych w ust. 3 pkt 1-3 wykorzystywanych na potrzeby zarobkowe, do których mają zastosowanie przepisy ust. 1-3.

Art. 26. 1. Posiadacz gruntów może, bez zgody hodowcy, stosować materiał ze zbioru jako materiał siewny odmiany chronionej lub odmian, o których mowa w art. 25 ust. 3 pkt 1 i 2, roślin określonych w wykazie, o którym mowa w art. 41 pkt 3, w ilości potrzebnej na obsianie lub obsadzenie uprawy gruntowej rośliny rolniczej do 2 ha.

2. Przepis ust. 1 dotyczy materiału ze zbioru wytworzonego i zastosowanego jako materiał siewny na gruntach tego samego posiadacza.

3. Stosowanie materiału siewnego, o którym mowa w ust. 1, odbywa się bez uiszczania wynagrodzenia na rzecz hodowcy.”;

15) w art. 27, w art. 33 w ust. 2 i 3, w art. 36 w ust. 3, w art. 38 w ust. 1 i 3-5 oraz w art. 39 wyrazy „uprawniony hodowca” użyte w odpowiednim przypadku i liczbie zastępuje się wyrazem „hodowca” w tym samym przypadku i liczbie;

16) w art. 28 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wyłączne prawo:

- 1) odnosi się do odmian wszystkich rodzajów i gatunków roślin,
- 2) powstaje od dnia jego przyznania,

- 3) trwa 30 lat – w odniesieniu do odmian winorośli oraz drzew i ich podkładek,
- 4) trwa 25 lat – w odniesieniu do odmian niewymienionych w pkt 3.”;

17) art. 35 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 35. 1. Dyrektor Centralnego Ośrodka, w drodze decyzji administracyjnej, przyznaje wyłączne prawo, odmawia przyznania lub stwierdza nieważność wyłącznego prawa albo pozbawia hodowcę tego prawa.
2. Nieważność wyłącznego prawa stwierdza się, jeżeli:
- 1) odmiana w dniu przyznania wyłącznego prawa nie była nowa i odrębna,
 - 2) odmiana w dniu przyznania wyłącznego prawa nie była wyróżniana lub trwała, a przyznano je na podstawie informacji i dokumentów dostarczonych przez jej hodowcę,
 - 3) wyłączne prawo przyznano osobie nieuprawnionej.
3. Pozbawienie hodowcy wyłącznego prawa następuje przy zastosowaniu odpowiednio przepisów art. 20 pkt 1 i pkt 2 lit. a) i c), art. 21 pkt 2 lit. a) i c).”;

18) w art. 36:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Księga jest urzędowym wykazem chronionych odmian i ich hodowców.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Hodowcy, któremu przysługuje wyłączne prawo do odmiany, wydaje się świadectwo przyznania wyłącznego prawa, a na jego wniosek - świadectwo tymczasowego wyłącznego prawa.”;

19) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Art. 41. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia, określi:

- 1) szczegółowe wymagania obowiązujące przy składaniu wniosku o przyznanie wyłącznego prawa i urzędowym badaniu odmian, przyznaniu i pozbawieniu wyłącznego prawa oraz prowadzeniu księgi i spisu, mając na uwadze zapewnienie ochrony prawa hodowcy do odmiany,
- 2) stawki opłaty za ochronę, sposób oraz termin ich pobierania, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, mając na uwadze koszty związane z prowadzeniem badań i przyznaniem wyłącznego prawa,
- 3) wykaz roślin, których materiał siewny ze zbioru odmiany chronionej może być przez posiadacza gruntów stosowany jako materiał siewny bez zgody hodowcy w ilości potrzebnej na obsianie lub obsadzenie uprawy gruntowej rośliny rolniczej do 2 ha, mając na uwadze możliwość zapoznania się producentów z nowymi odmianami.”;

20) w art. 42 w ust. 2 w pkt 3 skreśla się wyrazy „lub normami”;

21) w art. 45:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wytwarzanie materiału szkółkarskiego drzew owocowych, krzewów jagodowych i bylin wymaga zezwolenia.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zezwolenia mogą dotyczyć wytwarzania materiału szkółkarskiego bez ograniczeń lub mogą ograniczać jego zakres do określonych roślin uprawnych lub kategorii materiału szkółkarskiego (drzewek, krzewów, bylin, podkładek, zrazów i nasion).”;

22) art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Art. 46. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wymagania dotyczące:

- 1) wytwarzania kwalifikowanego i standardowego materiału siewnego, izolacji przestrzennej od innych upraw, czystości gatunkowej i odmianowej, zdrowotności oraz maksymalnej ilości rozmnożeń materiałów hodowlanych, a w zależności od tego stopni kwalifikacji materiału siewnego, biorąc pod uwagę specyfikę wytwarzania materiału siewnego poszczególnych roślin,
- 2) jakości materiału siewnego, a w szczególności zdolności kiełkowania lub tożsamości gatunkowej i odmianowej oraz zanieczyszczeń i zdrowotności, mając na uwadze konieczność zapewnienia wysokiej wartości siewnej tego materiału.”;

23) w art. 47:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Oceny materiału siewnego, z zastrzeżeniem art. 55 ust. 8, dokonuje się na wniosek zainteresowanego; jeżeli wniosek dotyczy odmiany chronionej, a składa go przedsiębiorca niebędący hodowcą, do wniosku należy dołączyć kopię umowy licencyjnej bądź sublicencyjnej.”,

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Ocena polowa dotyczy wyłącznie upraw nasiennych prowadzonych przez przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 63 ust. 1, lub upraw prowadzonych na podstawie umowy kontraktacji zawartej z tym przedsiębiorcą.”;

24) w art. 48:

a) w ust. 1 na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „w którym określa się termin jego ważności.”,

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Termin ważności świadectwa materiału siewnego może być przedłużony po ponownej ocenie tego materiału; art. 59 stosuje się odpowiednio.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Za kwalifikowany można uznać materiał siewny odpowiadający wymaganiom co do jego wytwarzania oraz jakościowym:

- 1) odmian oraz składników mieszańców wpisanych do rejestru,
- 2) odmian skreślonych z rejestru przez okres dwóch lat po roku, w którym skreślono odmianę,
- 3) odmian niewpisanych do rejestru, dopuszczonych do obrotu zgodnie z art. 66 ust. 2 pkt 1,
- 4) wytwarzany z przeznaczeniem wyłącznie na eksport, dopuszczony do obrotu zgodnie z art. 66 ust. 2 pkt 2.”,

d) dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Za standardowy można uznać materiał siewny odmian roślin warzywnych; przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2b. Główny Inspektor Inspekcji Nasiennej może, w drodze decyzji administracyjnej, zakazać hodowcy uznawania materiału siewnego danej odmiany za standardowy, jeżeli ten materiał wykazuje brak tożsamości lub hodowca nie stosuje się do obowiązujących wymagań dotyczących wytwarzania tego materiału.”,

e) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Za warunkowo kwalifikowany można uznać materiał siewny odmian zgłoszonych do rejestru.”,

f) dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Z wnioskiem o uznanie materiału siewnego danej odmiany za warunkowo kwalifikowany może wystąpić wyłącznie hodowca tej odmiany po przyjęciu jej przez Centralny Ośrodek do urzędowych badań.

3b. Za warunkowo kwalifikowany można uznać również materiał siewny, którego wytwarzanie rozpoczęto przed podjęciem decyzji o odmowie wpisania odmiany do rejestru.”,

g) w ust. 4 i 5 po wyrazie „zainteresowanego” dodaje się wyraz „hodowcy”,

h) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Warunkowo kwalifikowanego materiału siewnego nie uznaje się za kwalifikowany materiał siewny, jeżeli przyczyną odmowy wpisania odmiany do rejestru był brak odrębności zgłoszonej odmiany lub jeżeli jej wartość gospodarcza jest mniejsza od wartości gospodarczej odmian wpisanych do rejestru.”,

i) w ust. 7 skreśla się wyrazy „normom i innym”;

25) art. 51 otrzymuje brzmienie:

„Art. 51. Oceny materiału siewnego dokonuje, z zastrzeżeniem art. 55 ust. 1, 1a, 2, 3a i 4, oraz jego kontrolę wykonuje Inspekcja Nasienna.”;

26) dodaje się art. 52a w brzmieniu:

„Art. 52a. 1. Wpływy Inspekcji Nasiennej, uzyskiwane ze świadczenia usług laboratoryjnych i informatycznych oraz sprzedaży produkcji ogrodniczej i etykiet urzędowych, są środkami specjalnymi w

rozumieniu ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych i są gromadzone odpowiednio przez Głównego lub wojewódzkiego inspektora na wyodrębnionych rachunkach bankowych.

2. Usługi laboratoryjne nie mogą dotyczyć materiału siewnego, który jest oceniany na podstawie ustawy.
3. Środkami specjalnymi, o których mowa w ust. 1, dysponuje Główny lub wojewódzki inspektor, zgodnie z rocznym planem obejmującym przychody i rozchody.
4. Środki specjalne, o których mowa w ust. 1, przeznacza się na sfinansowanie kosztów świadczonych usług.
5. W przypadku sfinansowania w pełni kosztów świadczonych usług pozostałe środki, o których mowa w ust. 1, mogą być przeznaczone na dofinansowanie kosztów działalności Głównego i wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Nasiennej, w tym szkoleń i doskonalenia zawodowego pracowników.”;

27) art. 54 otrzymuje brzmienie:

„Art. 54. 1. Główny Inspektor koordynuje i nadzoruje działalność Inspekcji Nasiennej określoną w ustawie, w szczególności w zakresie:

- 1) dokonywania oceny i kontroli materiału siewnego oraz uznawania go za kwalifikowany, warunkowo kwalifikowany, standardowy oraz handlowy,
 - 2) ustalania stopni kwalifikacji importowanego materiału siewnego,
 - 3) wydawania zezwoleń na:
 - a) prowadzenie obrotu materiałem siewnym,
 - b) wytwarzanie materiału szkółkarskiego drzew owocowych, krzewów jagodowych i bylin.
2. Główny Inspektor, niezależnie od zadań, o których mowa w ust. 1:
- 1) opracowuje we współpracy z zainteresowanymi jednostkami naukowymi i badawczo-rozwojowymi zasady oraz metody oceny i kontroli materiału siewnego,
 - 2) opracowuje, na podstawie informacji Centralnego Ośrodka, wykazy odmian, których materiał siewny może być uznany za kwalifikowany, warunkowo kwalifikowany lub standardowy,
 - 3) ustala wzory świadectw materiału siewnego,
 - 4) dokonuje oceny materiału siewnego, o której mowa w art. 55 ust. 8, oraz przeprowadza lub zleca powtórny ocenę materiału siewnego, o którym mowa w art. 59 ust. 1 i 2,
 - 5) inicjuje i organizuje szkolenia zawodowe kwalifikatorów i próbobiorców materiału siewnego, o których mowa w art. 56,

6) prowadzi rejestry:

- a) przedsiębiorców posiadających zezwolenia na prowadzenie obrotu materiałem siewnym na podstawie zezwoleń wydanych przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Nasiennej,
- b) producentów materiału siewnego i prowadzonych przez nich upraw nasiennych, na podstawie wniosków o kwalifikację połową tego materiału siewnego,

7) publikuje informacje o produkcji kwalifikowanego materiału siewnego dla poszczególnych gatunków i odmian.”;

28) w art. 55:

a) dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Oceny laboratoryjnej materiału siewnego niepodlegającego ocenie tożsamości w celu uznania go za kwalifikowany mogą dokonywać upoważnieni hodowcy w odniesieniu do materiału siewnego hodowanych przez nich odmian.

1b. Oceny laboratoryjnej własnego materiału siewnego nieprzeznaczonego do dalszej reprodukcji, w celu uznania go za kwalifikowany, mogą dokonywać upoważnieni przedsiębiorcy prowadzący obrót tym materiałem.”;

b) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Oceny laboratoryjnej kwalifikowanego materiału siewnego w celu przedłużenia ważności świadectwa mogą dokonywać upoważnieni przedsiębiorcy w odniesieniu do posiadanego materiału siewnego.”,

c) dodaje się ust. 6, 7 i 8 w brzmieniu:

„6. Oceny tożsamości dokonuje się dla materiału siewnego stanowiącego pierwsze rozmnożenie materiału hodowlanego, a także przeznaczonego na eksport i pochodzącego z importu oraz nie mniej niż 10% ocenianych partii materiału siewnego kwalifikowanego i standardowego.

7. Przepis ust. 6 nie dotyczy prób materiału siewnego przeznaczonego do celów doświadczalnych ani materiału szkółkarskiego i sadzeniaka ziemniaka.

8. Oceny tożsamości dokonuje Główny Inspektor. Główny Inspektor może zlecić dokonanie oceny tożsamości Centralnemu Ośrodkowi.”;

29) w art. 56 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Kwalifikatorom i próbobiorcom przysługuje za dokonane czynności wynagrodzenie według stawek ustalonych przez Głównego Inspektora, na podstawie szczegółowych zasad określonych przez ministra właściwego do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia, wydanego na podstawie art. 62 pkt 4.”;

30) w art. 57 w ust. 1 wyrazy „upoważnienia, wymienione w art. 55 ust. 1 i 2” zastępuje się wyrazami „upoważnienia, wymienione w art. 55 ust. 1, 1a, 2 i 3a”;

31) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„Art. 58. Ocena materiału siewnego, z wyjątkiem oceny tożsamości, dokonwana przez organy Inspekcji Nasiennej podlega opłacie.”;

32) w art. 59 w ust. 4 po wyrazach „trzech dni” dodaje się wyrazy „, a dla mieszańca kukurydzy w terminie jednego dnia”;

33) dodaje się art. 59a i 59b w brzmieniu:

„Art. 59a. 1. Materiał siewny znajdujący się w obrocie, z wyłączeniem materiału szkółkarskiego, powinien być opakowany.

2. Opakowanie materiału siewnego powinno być zabezpieczone w sposób trwały i uniemożliwiający jego otwarcie bez uszkodzenia.

Art. 59b. 1. Materiał siewny znajdujący się w obrocie powinien być zaopatrzony w etykiety urzędowe lub etykiety przedsiębiorców.

2. Etykiety powinny zawierać informacje zgodne z rejestrem i świadectwem.

3. Etykiety urzędowe są stosowane dla kwalifikowanego materiału siewnego, z wyjątkiem małych opakowań.

4. Etykiety przedsiębiorców są stosowane dla:

1) kwalifikowanego materiału siewnego w małych opakowaniach,

2) standardowego i handlowego materiału siewnego.

5. Etykiety na małych opakowaniach mogą być zastąpione nalepką lub trwałym napisem na opakowaniu.

6. Etykiety urzędowe, na wniosek przedsiębiorcy, wydaje odpłatnie wojewódzki inspektor.

7. Wojewódzki inspektor może upoważnić przedsiębiorcę do wykonania etykiet urzędowych; przepis art. 57 stosuje się odpowiednio.”;

34) w art. 60 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Kontrolę jakości materiału siewnego przeprowadza się zgodnie z metodami oceny tego materiału. Jeżeli w wyniku kontroli stwierdzono inną jakość materiału siewnego w stosunku do oceny pierwotnej, wystawia się nowe świadectwo, które zastępuje świadectwo pierwotne w odniesieniu do całej lub części partii objętej kontrolą; przepisy art. 59 stosuje się odpowiednio.”;

35) w art. 61:

a) w ust. 1:

- w pkt 1 po wyrazach „wytwarza się” dodaje się wyrazy „lub stosuje”,
- w pkt 2 po wyrazach „związanych z” dodaje się wyraz „nabywaniem”,

b) w ust. 2 w pkt 1 skreśla się wyrazy „normom i”;

36) art. 62 otrzymuje brzmienie:

„Art. 62. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia, określi:

- 1) dopuszczalną wielkość produkcji w ciągu roku - materiału siewnego warunkowo kwalifikowanego dla poszczególnych roślin (grup roślin), uwzględniając potrzebę szybkiego wdrożenia do uprawy nowej odmiany,
 - 2) szczegółowe zasady składania wniosku o ocenę materiału siewnego, mając na uwadze zapewnienie prawidłowej oceny tego materiału,
 - 3) sposób i tryb przeprowadzania kontroli materiału siewnego, a w szczególności czas prowadzenia kontroli, sposób sporządzania dokumentacji i sposób postępowania pokontrolnego oraz sposób postępowania przy pobieraniu prób materiału siewnego, mając na uwadze zapewnienie prawidłowości przeprowadzania oceny materiału siewnego oraz zapewnienie przestrzegania zasad obrotu tym materiałem,
 - 4) szczegółowe zasady ustalania stawek wynagrodzeń kwalifikatorów i próbobiorców oraz stawki opłat za ocenę materiału siewnego – w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, z uwzględnieniem:
 - a) ryczałtowego wynagrodzenia, łącznie z pokryciem kosztów dojazdu do plantacji nasiennych,
 - b) przeciętnego wynagrodzenia pracowników Inspekcji Nasiennej,
 - 5) szczegółowe zasady etykietowania materiału siewnego i wydawania etykiet urzędowych oraz treść informacji zamieszczanych na etykietach, mając na względzie informacje zawarte w rejestrze oraz świadectwach, a także konieczność identyfikacji materiału siewnego,
 - 6) rodzaje opakowań materiału siewnego, z uwzględnieniem opakowań małych, jako kryterium etykietowania kwalifikowanego materiału siewnego przez przedsiębiorców, oraz zasady i sposoby zabezpieczania opakowań, mając na uwadze postęp techniki w tej dziedzinie i rozwiązania stosowane przez międzynarodowe organizacje nasienne,
 - 7) terminy ważności świadectw oceny materiału siewnego w zależności od rośliny, wyników oceny oraz rodzaju opakowania, mając na uwadze konieczność zachowania zdolności kiełkowania nasion,
 - 8) które dokumenty dotyczące oceny materiału siewnego wystawione za granicą uznaje się za równoważne świadectwom, mając na uwadze zapewnienie właściwej jakości materiału siewnego.”;
- 37) w art. 63 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
- „1a. Przepis ust. 1 nie dotyczy:
- a) przedsiębiorców prowadzących wyłącznie sprzedaż detaliczną materiału siewnego,
 - b) materiału siewnego roślin ozdobnych.”;

38) w art. 64:

a) w ust. 1:

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) składać właściwemu terytorialnie wojewódzkiemu inspektorowi informacje dotyczące obrotu materiałem siewnym, w zakresie i terminie określonych przez ministra właściwego do spraw rolnictwa w drodze rozporządzenia,”,

- w pkt 2 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) prowadzić dokumentację dotyczącą:

- a) wytwarzania materiału siewnego, w przypadku gdy został on przez nich wytworzony lub zakontraktowany,
- b) procesów technologicznych przerobu, a w szczególności czyszczenia, suszenia, sortowania, otoczkowania i zaprawiania,
- c) sposobu postępowania z materiałem siewnym nieuznanym za kwalifikowany lub standardowy,
- d) tworzenia partii materiału siewnego pochodzących od różnych producentów,
- e) tworzenia mieszanek nasiennych.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepis ust. 1 pkt 3 nie dotyczy przedsiębiorców prowadzących wyłącznie obrót nabytym materiałem siewnym w opakowaniach.”;

39) w art. 66:

a) w ust. 1 w pkt 6 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 7-10 w brzmieniu:

- „7) handlowy materiał siewny roślin ozdobnych,
- 8) warunkowo kwalifikowany materiał siewny,
- 9) handlowy materiał siewny populacji miejscowych mających szczególne znaczenie dla ochrony różnorodności biologicznej,
- 10) materiał siewny roślin warzywnych rozmnażany wegetatywnie, przeznaczony do sadzenia, uzyskany z nasion kwalifikowanych lub standardowych odmian wpisanych do rejestru.”,

b) w ust. 2:

- skreśla się pkt 3,

- pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) handlowy materiał siewny odmian wpisanych do rejestru,”,

- dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) materiał siewny roślin warzywnych rozmnażany wegetatywnie, przeznaczony do sadzenia, uzyskany z nasion kwalifikowanych lub standardowych odmian niewpisanych do rejestru,”,

c) w ust. 4 na końcu skreśla się kropkę i dodaje wyrazy „i bylin.”;

40) w art. 67:

a) w ust. 2 skreśla się wyraz „Państwowa”,

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Przedsiębiorca, który sprowadził z zagranicy materiał siewny, jest obowiązany niezwłocznie zgłosić do wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania tego przedsiębiorcy ilość i rodzaj materiału siewnego oraz przedstawić dokumenty dotyczące kwalifikacji i jakości tego materiału.”;

41) dodaje się art. 67a w brzmieniu:

„Art. 67a. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia, określi:

- 1) zakres i terminy składania informacji, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1,
- 2) szczegółowe zasady prowadzenia dokumentacji, o której mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3, mając na uwadze specyfikę wytwarzania, przerobu i przygotowania materiału siewnego poszczególnych roślin,
- 3) wykaz populacji miejscowych mających szczególne znaczenie dla różnorodności biologicznej, mając na uwadze zapotrzebowanie rynku na te populacje.”;

42) art. 68 otrzymuje brzmienie:

„Art. 68. Opłata hodowlana albo opłata licencyjna jest częścią wpływów finansowych hodowcy uzyskiwanych ze sprzedaży kwalifikowanego i standardowego materiału siewnego.”;

43) w art. 69:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorcy posiadający zezwolenie na prowadzenie obrotu uiszczają opłatę hodowlaną od materiału siewnego:

- 1) wyprodukowanego w użytkowanym gospodarstwie rolnym lub
- 2) zakupionego od producentów tego materiału, który przez przedsiębiorców został wprowadzony do obrotu lub użyty do siewu w użytkowanym gospodarstwie rolnym.”;

b) skreśla się ust. 2;

44) dodaje się rozdział 8a w brzmieniu:

„Rozdział 8a

Opłaty sankcyjne

Art. 72a. 1. Kto wprowadził do obrotu materiał siewny niezgodnie z warunkami określonymi w art. 66, jest obowiązany do wycofania go z obrotu na własny koszt oraz do wniesienia na rachunek urzędu skarbowego, właściwego ze względu na swoją siedzibę lub miejsce zamieszkania, opłatę sankcyjną stanowiącą 300% kwoty należnej za sprzedany materiał siewny.

2. Stwierdzenie wprowadzenia materiału siewnego do obrotu niezgodnie z warunkami określonymi w art. 66, termin wycofania tego materiału siewnego z obrotu, ilość sprzedanego materiału siewnego oraz wysokość opłaty sankcyjnej, o której mowa w ust. 1, określa w drodze decyzji właściwy ze względu na siedzibę lub adres zamieszkania wprowadzającego do obrotu materiał siewny wojewódzki inspektor Inspekcji Nasiennej.

Art. 72b. Opłata sankcyjna, o której mowa w art. 72a, stanowi dochód budżetu państwa i mają do niej zastosowanie przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. Nr 137, poz. 926 i Nr 160, poz. 1083, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 92, poz. 1062).

Art. 72c. 1. Wojewódzki inspektor przekazuje kopię decyzji, o której mowa w art. 72a ust. 2, właściwemu urzędowi skarbowemu.

2. W razie niewniesienia opłaty sankcyjnej wynikającej z decyzji, o której mowa w art. 72a ust. 2, właściwy urząd skarbowy zawiadamia o tym wojewódzkiego inspektora w celu wystawienia przez niego tytułu wykonawczego stanowiącego podstawę do przymusowego ściągnięcia tej kary w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”;

45) w art. 73:

a) w ust. 1:

- dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) narusza wyłączne prawo hodowcy do odmiany (art. 25)”,

- w pkt 3 skreśla się wyrazy „nie wymieniony w art. 66 albo”,

b) w ust. 2:

- pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wytwarza materiał szkółkarski drzew owocowych, krzewów jagodowych i bylin bez zezwolenia (art. 45 ust. 1),”,

- dodaje się pkt 6-8 w brzmieniu:

„6) nie stosuje etykiet i nie zabezpiecza opakowań z materiałem siewnym, zgodnie z art. 59a i 59b, lub podaje na etykietach informacje niezgodne z rejestrem bądź świadectwem (art. 59b ust. 2),

7) nie prowadzi dokumentacji określonej w art. 64 ust. 1 pkt 3,

8) nie zgłasza do wojewódzkiego inspektora materiału siewnego sprowadzonego z zagranicy, zgodnie z art. 67 ust. 5.”.

Art. 2.

1. Dotychczasowe wpisy odmian do rejestru, w tym odmian selekcyonowanych, zachowują ważność przez 10 lat od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Do rejestru mogą być wpisane odmiany selekcjonowane, które w dniu wejścia w życie ustawy są poddawane urzędowym badaniom; przepis ust. 1 dotyczący ważności wpisu stosuje się odpowiednio.

Art. 3.

Minister właściwy do spraw rolnictwa ogłosi w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolity tekst ustawy o nasiennictwie, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu.

Art. 4.

Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w ustawie, nie dłużej jednak niż przez rok od dnia jej wejścia w życie, zachowują moc dotychczasowe przepisy wykonawcze, jeżeli nie są z nią sprzeczne.

Art. 5.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 listopada 2000 r.